

Posudek oponenta diplomové práce

Jiřina Burešová

Sociální opora jako součást péče o klienta v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc

Diplomová práce autorky Jiřiny Burešové se zabývá důležitým tématem sociální opory generace současných dětí. Autorka ji zacílila na skupinu dětí, které se dostávají do zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc. Práce má potřebný rozsah (70 stran textu), přehlednou a podrobnou strukturu a adekvátní seznam zdrojů. Cílem práce je “ popsat a analyzovat sociální oporu jako součást péče o klienta v zařízení a zjistit, jak je u dětských klientů sycena potřeba sociální opory” (str. 11). Současný stav studia sociální opory autorka zmiňuje jako součást první obecnější kapitoly o sociální opoře. Autorka se v ní věnuje jak teoriím sociální opory, tak selhávání sociální opory i pohledu na sociální oporu u dětí. Otázkou je, zda pozitivní působení poskytovatele sociální opory lze zařadit mezi obtěžující sociální oporu, jak je tomu na str. 22. Pochybnosti v této části vzbuzuje i to, proč jsou některé body rozvedeny a jiné ponechány bez vysvětlení (str. 22 – 23). Jako diskutabilní lze vnímat i to, zda je nutné u každé kapitoly předkládat shrnutí poznatků, povaha diplomové práce takovou část nutně nevyžaduje. Druhá kapitola je věnována období dospívání z pohledu vývojové psychologie. Za příliš radikální lze jistě považovat vyjádření na str. 35 dole o tom, že “vztah pubescenta k mladším sourozencům je nepřátelský, protože starší jedinec v daném věku už si nechce hrát”. Třetí kapitolu věnuje autorka náročným životním situacím a jejich zvládnutí. Otázkou je, jak se od sebe odlišují kapitoly 3.2 a 3.3, tj. copingové strategie a techniky zvládnutí. Prosím, aby toto autorka objasnila u obhajoby. Ne zcela vyhovující je také forma uvádění bodů v kapitole 3.5 na str. 53. Některé jsou uvedeny souslovím, jiné větou a nemají jednotnou podobu.

Empirická část práce představuje vlastní výzkumné šetření autorky, které bylo zpracováno cestou kvalitativního výzkumu. Autorka využila kvalitativní analýzu dokumentů a rozhovorů s respondenty. Využila též techniku J. Křivohlavého nazývanou jako “obrazovou metodu”. Šetření podrobila čtyři děti ve věku od 13 do 16 let, které byly umístěny do zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc. Získané výsledky a jejich interpretace tvoří zajímavou část práce (kapitola 5). Ocenit lze způsob, jímž autorka vytváří kontext získaných informací prostřednictvím studia dokumentace o studovaných dětech a analýzy kresby jejich sociálních sítí. Výsledky šetření lze vnímat jako velmi přínosné a inspirativní, zvláště pro profesionály, kteří v zařízeních pro děti vyžadující okamžitou pomoc působí. Cíl práce je tak možné vnímat jako splněný.

Jestliže lze obsahovou část práce označit za poměrně zdařilou, méně to lze konstatovat o stránce formální a jazykové. Práce je bohužel poznamenána množstvím chyb a formálních nedostatků, např. – na autory je odkazováno i křestním jménem, ale bez uvedení roku vydání knihy, na str. 25 je nedopsaná první věta kapitoly 1.4.2, autorka často používá “už” místo “již”, v práci je značné množství chyb a překlepů (např. str. 18, 21, 28, 48, 62, 74, aj.), podkapitola 1.2.3 je velmi krátká, na str. 38 by mělo být “cit. dle”, na str. 46 chybějí tečky a je zde též mnoho teček, na str. 48 v druhém odstavci je v závorce slovo “dopingem”, nejde o překlep?, citace z výroků informantů nejsou adresné, atd. Tyto nedostatky tedy bohužel snižují kvalitu jinak tematicky zajímavého textu.

Navrhované hodnocení:

Hradec Králové 18. 12. 2014

Mgr. Leona Stašová, Ph.D.